

မင်မင်းဆက်မှ ယန္တရားပညာရှင်

အခန်း-၉

Translator-Zero

အခန်း ၈၁

ဖန်ချက်လုပ်ငန်းအား လေ့လာခြင်း

*

လီကျစ် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီးနောက် သူနှင့်
ဆွေဟယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ တစ်လတိတိ
ခွဲမရအောင်ပင်အချစ်ကြီးချစ်ကာ ပျားရည်ဆန်း
ခရီးကိုဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ မက်မွန်ပန်းများ
ပွင့်လန်းပြီး ထူထဲသောဝါဂွမ်းအင်္ကျီများကို ချွတ်
ထားခဲ့ရသည့် ဂုဏ်ပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါမှ
လီကျစ်တစ်ယောက် အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်လည်ဝင်
ရောက်လာခဲ့သည်။

လီကျစ်သည် ပထမဆုံးအနေဖြင့် သေနတ်
အလုပ်ရုံကို သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

လီကျစ်က သေနတ်အလုပ်ရုံကို ဦးလေးလီ
တောက်အား ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် တာဝန်ပေး
ထားရာ သူက အလွန်သေချာစွာလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့
သည်။ သေနတ်အလုပ်ရုံသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်
များကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်ထုတ်လုပ်နေသည်
မှာ ခုနစ်လခန့်ရှိပြီဖြစ်ပြီး ဤကာလအတွင်း
သေနတ်ပညာသည် ခြောက်ဆယ်ကျော်က
ရိုင်ဖယ်သေနတ် အလက်လေးရာကျော်ကို
ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ပန်းပဲအလုပ်သင်
တစ်ရာ့သုံးဆယ်အနက်မှ အများစုမှာလည်း
ပညာတတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်ကာ ပထမဆုံး
အရည်အသွေးမီ သေနတ်အလက် တစ်ရာ့နှစ်

ဆယ့်ခုနစ်လက်ကို ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

လက်မှုပညာရှင်သစ်များ ပညာတတ်မြောက်
သွားပြီးနောက် ၎င်းတို့၏ လစဉ်လုပ်အားခမှာ
ငွေနှစ်သျှူးမှ ငွေသုံးသျှူးအထိ တိုးလာခဲ့သည်။
ထုတ်လုပ်လိုက်သော သေနတ်တစ်လက်
အတွက် ဆုကြေးငွေ တစ်သျှူးရရှိရာ ဆရာဖြစ်
သူ လက်မှုပညာရှင်က သုံးပုံရပြီး ကျန်ခုနစ်ပုံကို
ပညာရှင်သစ်က ရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်လ
လျှင် စုစုပေါင်း ငွေသုံးသျှူးနှင့် ခုနစ်မူးခန့် ရရှိ
သောကြောင့် ဝင်ငွေကောင်းသည်ဟုဆို
နိုင်သည်။ ယခုအခါ ပညာတတ်မြောက်ပြီး ငွေ
ရှာနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် သေနတ်ပညာသည်သစ်များ
အားလုံး အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေကြကာ
အလုပ်ကိုကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ဝါရင့်ပညာရှင်ဟောင်းများဆိုလျှင် ပြောစရာ
ပင်မလိုတော့ချေ။ လုပ်အားခနှင့် ဆုကြေးငွေ
အပါအဝင် တစ်လလျှင် ငွေလေးသျှူးနှင့် ခြောက်
မူးအထိ ရရှိကြသဖြင့် ဤခေတ်ကာလတွင်
သူဌေးများဟုပင်ဆိုနိုင်ကာ အလုပ်ကိုလည်း
အလွန်ဂရုတစိုက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

ထိုလက်မှုပညာရှင်များသည် တစ်လလျှင်
ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်ကျစီ ထုတ်လုပ်ကြ
သည်။ အလုပ်ရုံမှထွက်ခွာမီ သေနတ်တိုင်းကို
ယမ်းမှုန့်ဖြင့် လေးကြိမ်တိုင်တိုင်စမ်းသပ်ပစ်ခတ်
ရပြီး အရည်အသွေး အလွန်စိတ်ချရကြောင်း
သေချာစေသည်။ လီကျစ်သည် ဤသေနတ်များ
ကို အသုံးပြု၍ လူငါးရာပါဝင်သော တပ်ခွဲလေးခု
ကိုတပ်ဆင်ပေးခဲ့ပြီး တပ်သားများကိုပစ်ကွင်း

တွင် နေ့စဉ် ပစ်ခတ်လေ့ကျင့်စေကာ
အရည်အချင်းပြည့်မီသော သေနတ်သမားများအ
မြန်ဆုံးဖြစ်လာစေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

သေနတ်မရရှိသေးသော အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကမူ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ခြင်း စစ်ရေးပြလေ့ကျင့်
ခြင်းနှင့် ကွင်းဆင်းလေ့ကျင့်ခြင်းများကို
ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ကြသည်။

ထို့နောက် လီကျစ်သည် အမြောက်အလုပ်ရုံသို့
သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်လအတွင်း အမြောက်အလုပ်ရုံမှ
သံအူတိုင်နှင့် ကြေးခန္ဓာကိုယ်ပါရှိသော
အမြောက်များထုတ်လုပ်ရန် ကြိုးပမ်းမှုမှာ
ကနဦးအောင်မြင်မှုရရှိခဲ့သည်။ အမြောက်
ပညာသည်များသည် သတ္တုနှစ်မျိုးကို ပေါင်းစပ်ပုံ

သွင်းသည့် နည်းပညာကို ကျွမ်းကျင်စွာ
တတ်မြောက်သွားကြပြီဖြစ်ကာ လီကျစ်တောင်း
ဆိုထားသော ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်များကို
အစမ်းပုံသွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ စမ်းသပ်ထုတ်လုပ်
ထားသော အလေးချိန် ကျင် ကိုးရာရှိ အမြောက်
မှာ စစ်ဆေးမှုတွင် အပြည့်အဝအရည်အသွေးမီ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အလေးချိန် ကျင် ရှစ်ရာရှိ
သော အရည်အသွေးမီ အမြောက်ရှည်ကိုလည်း
ပုံသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီးအကြိမ်တစ်ရာခန့် ဆက်တိုက်
ပစ်ခတ်စမ်းသပ်ပြီးနောက် မည်သည့်အက်ကွဲ
ကြောင်းမျှမတွေ့ရပေ။ ထို့ပြင် ဤခေတ်ကာလ
က အသုံးပြုသော အပေါ့စားအမြောက်ရှည်များ
ထက် အလေးချိန် ကျင် တစ်ရာခန့် ပိုမိုပေါ့ပါး
နေသေးသည်။

သို့သော် အမြောက်ပညာသည်များက သံအူတိုင်
ကြေးခန္ဓာကိုယ် အမြောက်များ၏ စွမ်းဆောင်
ရည်ကို ထပ်မံမြှင့်တင်နိုင်သေးသည်ဟုယုံကြည်
ကြပြီး အမြောက်၏အလေးချိန် ပေါ့ပါးစေရန်
အတွက် ပြောင်းဝအထူကို ထပ်မံလျှော့ချရန်
ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အလျင်လိုလျင်
အမှားပါတတ်သည့်အတိုင်း... အစမ်းထုတ်လုပ်
ထားသော အလေးချိန် ကျင် ငါးရာ နှင့် ငါးရာ့ငါး
ဆယ် အသီးသီးရှိသည့် ခြောက်ပေါင်ဒါ
အမြောက်နှစ်လက်စလုံးမှာ ပုံသွင်းပြီးနောက်
ပြောင်းဝများပေါက်ကွဲထွက်သွားခဲ့ရာ လူများကို
ပင်ထိခိုက်မိမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အမြောက်
ပညာသည်များသည် ပြောင်းဝအထူ၏
အကန့်အသတ်ကို မသိရှိကြသဖြင့် အဆင့်လိုက်
ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လေ့လာစမ်းသပ်နိုင်

တော့သည်။

သို့သော် မကြာမီအချိန်အတွင်း အမြောက်
ပညာသည်များက အတွင်းသားကို သံဖြင့်
ပြုလုပ်၍ အပြင်ဘက်ကို ကြေးနီဖြင့်ရစ်ပတ်
သွန်းလုပ်ထားသော ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်
ရှည်အတွက် အသင့်တော်ဆုံးအချိုးအစားများကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။
အမြောက်ပညာသည် ငါးဦးစလုံးသည်
အမြောက်သစ်အတွက် အချိုးအစားများ
အတည်ပြုနိုင်မည့်နေ့ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
စောင့်မျှော်နေကြပြီး ထိုအချိန်ရောက်လျှင် လီ
ကျစ်က ၎င်းတို့၏ လက်မှုပညာရှင်
အဆင့်အတန်းကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပေး
လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြသည်။

လီကျစ်က အမြောက်ပညာသည်များကို
သတိထား၍လုပ်ဆောင်ကြရန် မှာကြားပြီး
နောက် အမြောက်အလုပ်ရုံမှ ထွက်ခွာလာခဲ့
သည်။

ရွှီမင်ချယ်က အမှာစာများထပ်တိုးမှာယူပြီး
နောက် ဆပ်ပြာအလုပ်ရုံ၏ ထုတ်လုပ်မှုစွမ်းအား
မှာလည်း တိုးတက်လာခဲ့သည်။ လက်ရှိတွင် ဖန့်
ကျားရွာရှိ ဆပ်ပြာအလုပ်ရုံ၌ အလုပ်သမားတစ်
ရာ့ငါးဆယ် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ သို့သော် ပြီးခဲ့
သည့်လက ကုန်သည်ကြီး ချွေဝမ်တင်က တစ်လ
လျှင် ဆပ်ပြာတောင့် ငါးသောင်း ထပ်မံမှာယူခဲ့
သဖြင့် လီကျစ်က အလုပ်သမား ငါးဆယ် ထပ်မံ
ခေါ်ယူလိုက်ရာ စုစုပေါင်းအလုပ်သမား နှစ်ရာ
တိတိရှိလာခဲ့သည်။ အသစ်ထပ်တိုးလိုက်သော

အလုပ်သမားငါးဆယ်၏ ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းမှာ ကုန်သည်ကြီးချွေ၏ လိုအပ်ချက်ထက် များစွာ သာလွန်နေသဖြင့် ပိုလျှံနေသောဆပ်ပြာများကို ထန်းကျင်းမြို့တွင် လီကျစ်က တိုက်ရိုက်ရောင်းချ ခဲ့သည်။

အထည်စက်ရုံမှာလည်း ကျန်းယွမ်း၏ စီမံခန့်ခွဲမှု အောက်တွင် ပုံမှန်လည်ပတ်နေပြီး ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာမရှိပေ။ ဘိလပ်မြေအလုပ်ရုံက လည်း ပန်းရန်ဆရာများအတွက် ဘိလပ်မြေများ ကို ပုံမှန်ထောက်ပံ့ပေးနေပြီး အဆင်ပြေချောမွေ့ လျက်ရှိသည်။

အရာအားလုံးကိုစစ်ဆေးပြီး လုပ်ငန်းစဉ်များ အားလုံး ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြောင်း အတည်ပြု ပြီးနောက် လီကျစ်သည် စက်မှုလုပ်ငန်းသစ်များ

ကို စတင်ဖော်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ လီကျစ်က ဖန်ချက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည်။

စက်မှုဒီဇိုင်းနာတစ်ဦးအနေဖြင့် လီကျစ်သည် သာမန်အရပ်သုံးပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သော ဖန် လုပ်ငန်းကို သုတေသနပြုခဲ့ဖူးပြီး ဖန်ချက်လုပ် ရန်အတွက် အသေးစိတ်သီအိုရီနည်းလမ်းများ ကို ရှင်းလင်းစွာသိရှိထားသည်။ ယခုအခါ ဖန် ကျားရွာကို ကနဦးတည်ဆောက်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ကာ လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို ဖန်ကျားရွာ အတွင်း၌ လုံခြုံစွာထားရှိနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် လီ ကျစ်က ဖန်ထုတ်လုပ်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖန်အလုပ်ရုံတည်ဆောက်ရာတွင် ပထမဆုံး

စဉ်းစားရမည့်အချက်မှာ အရည်ကျိုမီးဖို
တည်ဆောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဖန်ချက်ရန်အတွက်
အယ်လ်ကာလီမှုန့် ထုံးကျောက် နှင့် သလင်း
ကျောက် ကုန်ကြမ်းအရောအနှောများကို
အပူချိန် ၁၅၅၀ မှ ၁၆၀၀ ဒီဂရီဆဲလ်စီးယပ်စ်
အထိ အပူပေးရန် လိုအပ်သည်။ သာမန်မီးဖိုများ
ဖြင့် လုံးဝအဆင်မပြေနိုင်ဘဲ အထူးပြုလုပ်ထား
သော မီးဖိုများကို တည်ဆောက်ရန် ကျွမ်းကျင်
သူများလိုအပ်သည်။ ထို့ပြင် ကုန်ကြမ်းများကို
ထည့်သွင်းရန် အသုံးပြုသော ပုံသွင်းအိုးများကို
လည်း ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များက ပြုလုပ်ပေးရန်
လိုအပ်ပေသည်။

ဤခေတ်ကာလတွင် အပူချိန်မြင့်မားစွာ
အသုံးပြု၍ ပစ္စည်းများဖုတ်လုပ်ရာ၌ အများဆုံး

တွေ့ရတတ်သော လက်မှုပညာရှင်များမှာ
ကြွေထည်ဖုတ်သူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လီ
ကျစ်သည် သူ၏ ဖန်ချက်လုပ်ငန်းအတွက် ကြွေ
ပညာသည်အချို့ကို ရှာဖွေရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

လီကျစ်က ထန်းကျင်းမြို့တွင်စုံစမ်းကြည့်ရာ
တောင်ဘက် လီတစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်အကွာရှိ
ချင်းခရိုင်တွင် ကြွေပညာသည်များရှိကြောင်းသိ
လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် လီကျစ်သည်
ကိုယ်ရံတော်များကိုခေါ်ကာမြင်းစီး၍ ချင်းခရိုင်
သို့ ကိုယ်တိုင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ချင်းခရိုင်သို့
ရောက်သောအခါ လီကျစ် စုံစမ်းကြည့်ရာ ထို
ခရိုင်အတွင်းရှိ လျှို့ရွာဆိုသော ရွာလေးတစ်ရွာ
တွင် ရွာသူရွာသားအားလုံးနီးပါး ကြွေ
ပညာသည်များဖြစ်ကြပြီး ထိုအထဲတွင် ချိုက်

မိသားစု၏ အပြောနှင့်အဖြူရောင် ကြွေထည်များ
က အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

လီကျစ်က လမ်းပြရန်လူတစ်ဦးအား ငွေပေး
ငှားရမ်းခဲ့ပြီး လျှို့ဝှက်ချီ ချိုက်မိသားစုကို ရှာတွေ့ခဲ့
သည်။

ချိုက်မိသားစု၏အိမ်မှာ အလွန်ကြီးမားပြီး လျှို့
ဝှက်အလယ်ရှိ မြေကွက်ကျယ်ကြီးတစ်ခုကို နေရာ
ယူထားကာ သီးခြားခြံဝင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။
လီကျစ်သည် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် ရပ်နေစဉ်
အထဲတွင် ရွံ့စေးမီးဖိုအချို့ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရပြီး
၎င်းတို့မှာ ချိုက်မိသားစု၏ ကြွေဖုတ်မီးဖိုများ
ဖြစ်တန်ရာသည်။

လီကျစ်က အဝင်ဝတွင် သူ၏ အမည်ကတ်ပြား
ကိုပေးအပ်လိုက်ရာ ချိုက်မိသားစုဝင်တစ်ဦး

ပြေးထွက်လာပြီး လီကျစ်ကို ဧည့်ခန်းမကြီးဆီသို့
ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

လီကျစ် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ မဝင်ရသေးမီမှာ
ပင် လူငယ်တစ်ဦး ခန်းမကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ခေါင်းမာမာဖြင့် ခါးမတ်မတ်ထားကာ ဒူး
ထောက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

လူငယ်၏ရှေ့တွင် သက်ကြီးရွယ်အို သုံးဦး
ရပ်နေပြီး အလယ်တွင်ရှိသော အဘိုးအိုမှာ
အလွန်ဒေါသထွက်နေပုံရကာ လူငယ်၏ ပခုံးကို
ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်နေသည်။

"မင်းကို သေအောင်ရိုက်သတ်ပစ်မယ်...
ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်..."

လူငယ်မှာ ကန်ကျောက်ခံရသဖြင့် မြေပြင်ပေါ်
သို့လဲကျသွားသော်လည်း ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြန်

ထကာ အပြာရောင်အုတ်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူး
ထောက်လျက် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

"အဖေ... ချွေအာနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် တကယ်ချစ်ကြတာပါ"

အဘိုးအို၏မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့်နီရဲသွား
ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်...

"ငါတို့ ချိုက်မိသားစုဆိုတာ လျှို့ဝှက်မှာ
ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့မိသားစုတစ်ခုပဲ။ စားစရာ
တောင်မရှိလောက်အောင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့
ကုန်သည်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးကို မင်းက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘောကျရတာလဲ။ ငါ စီစဉ်
ပေးထားတဲ့ အိမ်ထောင်ကို မင်းက ငြင်းဆန်
တယ်... ငါ့ကို ဒေါသထွက်ပြီး သေစေချင်နေတာ
လား"

မြေပြင်ပေါ်ရှိ လူငယ်ကလည်း အသံကျယ်
ကျယ်ဖြင့်...

"ချွေအာနဲ့ ကျွန်တော်က မိုးနတ်မင်းကြီးနဲ့ မြေ
စောင့်နတ်မင်းကြီးရှေ့မှာ သစ္စာဆိုပြီးပြီ... သူက
ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်နေပြီ။ ဒီဘဝမှာ တခြားဘယ်
သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မယူဘူး"

"ငါ မင်းကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးမယ်... ငါ့
စကားကို နားထောင်ပြီး ဟန်မိသားစုက သမီး
မိန်းကလေးကို မင်း ယူမှာလား... မယူဘူးလား"

လူငယ်က လည်ပင်းကိုမတ်မတ်ထားပြီး...

"ဒီဘဝမှာ ကျွန်တော့်ဇနီးအဖြစ် ချွေအာ တစ်
ယောက်ကိုပဲ လက်ခံမယ်"

ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့သော အဘိုးအိုက
လူငယ်၏ ရင်ဘတ်ကို ထပ်မံကန်ကျောက်လိုက်

ပြီး...

"ထွက်သွား... ချိုက်မိသားစုအိမ်ကနေ အခု
ချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း။ ငါတို့ ချိုက်မိသားစုမှာ
မင်းလို ကျေးဇူးကန်းတဲ့ကောင်မျိုး မရှိဘူး"

လူငယ်ကထလာပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ဒူး
ထောက်ကာ အဘိုးအိုကိုမော့ကြည့်လျက် တုန်ရီ
သောအသံဖြင့်...

"အဖေ... ကျွန်တော့်ကို အိမ်ကနေ နှင်ထုတ်
လိုက်ရင် ကျွန်တော် ငတ်သေသွားလိမ့်မယ်"

အဘိုးအိုက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဟိန်းဟောက်
ကာ...

"မင်းကို ငါ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကျွေးမွေး
ပြုစုခဲ့ပြီး ဆယ်နှစ်တိတိ ကြွေဖုတ်ပညာ
သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါက မင်း ငါ့ကို ကျေးဇူးဆပ်

တဲ့ပုံစံလား။ ရွာထဲမှာ ငါ ခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင်
မင်း လုပ်နေတာပဲ။ လူတွေက ထမင်းစားဖို့ လို
တယ်ဆိုတာကိုကော မင်း သိရဲ့လား။ မင်းမှာ ချွေ
အာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အိမ်ကိုသွားပြီး သူ့
ကိုသာ သွားရှာချေတော့"

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ရှိသမျှခွန်အားကို
သုံး၍...

"ထွက်သွားစမ်း... ငါတို့ ချိုက်မိသားစုမှာ မင်း
အတွက်နေရာမရှိတော့ဘူး"

လူငယ်ကခေါင်းငုံ့ကာ ဖြည်းညင်းစွာထလာပြီး
နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် တံခါးအပြင်
ဘက်သို့လျှောက်သွားသည်။ ဘေးတွင်
ရပ်၍ကြည့်နေသော လီကျစ်ကို ဖြတ်သွားသည့်
တိုင် သူ မော့မကြည့်ခဲ့ပေ။

လီကျစ်သည် ဘေးမှရပ်ကာ ဇာတ်လမ်းကို
ကြည့်နေရင်း မိမိဘာသာ အိမ်ထောင်ဘက်
ရွေးချယ်ချင်သော သားဖြစ်သူက ဖခင်ဖြစ်သူကို
ဒေါသထွက်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်
လိုက်သည်။ မင်မင်းဆက်ကြီးတွင် မိဘများ၏
ဩဇာအာဏာမှာ အလွန်ကြီးမားလှပေသည်ဟု
သူ တိတ်တဆိတ်တွေးလိုက်မိသည်။ ဆွေဟယ်
နှင့် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးတွင် မိဘများ၏
ကန့်ကွက်မှုမရှိခဲ့၍သာတော်တော့သည်။
သို့မဟုတ်ပါက အမှန်တကယ်ပင် အထမြောက်
နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ချိုက်မိသားစု၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ ဒုတိယ
ခန်းမတွင်ရပ်ကာ စိတ်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်ပြီး
နောက် လီကျစ်သည် အစေခံ၏ နောက်မှ

လိုက်၍ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။

ဆရာကြီးချိုက်က လီကျစ်၏ အမတ်ဝတ်စုံကို မြင်သောအခါ ဒေါသကို မြို့သိပ်လိုက်ပြီး အရိုအသေပေးကာ...

"အမတ်မင်း... ယခုလိုကိုယ်တိုင်ကြွလာတာကို ကျွန်တော်မျိုးတို့က ကြိုဆိုဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ပါတယ်"

လီကျစ်က ပြုံးကာ...

"အားနာစရာမလိုပါဘူး"

ဆရာကြီးချိုက်က လီကျစ်ကို ထိုင်ရန်ဖိတ်ခေါ်ပြီး လီကျစ်အား အထက်နေရာတွင် ထိုင်စေကာ သူက အောက်ဘက်နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အစေခံတစ်ဦးကို လက်ဖက်ရည် ယူလာခိုင်းလိုက်သည်။

လီကျစ်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက်လိုက်
ပြီး လိုရင်းကိုသာ တိုက်ရိုက်ပြောလိုက်သည်။

"ဆရာကြီးချိုက်... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကြွေအလုပ်ရုံက
တစ်နှစ်ကို အမြတ် ဘယ်လောက်ရသလဲဆိုတာ
မေးလို့ရမလား"

ဤအမတ်မင်းက သူ၏ဝင်ငွေကို ချက်ချင်းမေး
လိုက်သဖြင့် ဆရာကြီးချိုက် အနည်းငယ် အနေ
ရခက်သွားသည်။ ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက်

သူက

"ချိုက်မိသားစုဝင် ခြောက်ယောက်က ကြွေဖုတ်
တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်ကြပါတယ်။ နေထိုင်စား
သောက်စရိတ်တွေနုတ်ပြီးရင်တောင် တစ်နှစ်ကို
ငွေသျှူး တစ်ရာကျော်လောက် အမြတ်ကျန်ပါ
တယ်"

မထင်မှတ်ဘဲ ချိုက်မိသားစု၏ နှစ်စဉ်အမြတ်
ငွေမှာ အတော်လေးများပြားနေသည်။
လူခြောက်ဦးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များ
အပါအဝင်ဆိုလျှင် ချိုက်မိသားစုသည် တစ်နှစ်
လျှင် အနည်းဆုံး ငွေသျှူး တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့်
ဝင်ငွေရှိနေသည်။ သူတစ်ပါး၏ ဝင်ငွေမြင့်မား
နေချိန်တွင် သူတို့ကို ခေါ်ယူရန်အတွက် ငွေပို
ပေးရပေမည်။ လီကျစ်တစ်ယောက် သူ့ငွေများ
အတွက် ရင်ထဲတွင်အနည်းငယ် နာကျင်သွားရ
သော်လည်း မျက်နှာတွင်မူ မည်သည့်ခံစားချက်
မျှ မပေါ်လွန်းစေဘဲ

"ကျွန်တော့်ဆီက ဖန့်ကျားရွာမှာ ခင်ဗျားတို့
ခြောက်ယောက်စလုံး လာလုပ်ပေးဖို့ တစ်နှစ်ကို
ငွေသျှူး နှစ်ရာ့ငါးဆယ် ပေးမယ်။ ဘယ်လို

သဘောရလဲ"

ဆရာကြီးချိုက် မှင်တက်သွားပြီး...

"ဖန့်ကျားရွာ ဟုတ်လား။ အမတ်မင်း... ဘာကို
မှတ်ချင်လို့လဲ"

"ကျွန်တော် ဖန်ချက်ချင်လို့ လုပ်မယ့်လူ နည်း
နည်းလိုနေတယ်"

ဆရာကြီးချိုက်က ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး

"အမတ်မင်း... ကျွန်တော်မျိုးကို ကျေးဇူးမ
သိတတ်ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော်
တို့ ချိုက်မိသားစုက မျိုးဆက်ခုနစ်ဆက်တိုင်တိုင်
ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြွေမှတ်လာခဲ့တာပါ။ လျှို့
ရွာကနေ ထွက်သွားပြီး ဒီအလုပ်ကို အဆုံးရှုံးမခံ
နိုင်ပါဘူး"

ဆရာကြီးချိုက်က သူ့အတွက်အလုပ်လုပ်ပေး

ရန် ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ လီကျစ်က သက်ပြင်း
တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး...

"ချိုက်မိသားစုဝင် ခြောက်ယောက်အတွက်
တစ်ယောက်ကို တစ်နှစ် ငွေကျွေး ငါးဆယ်နဲ့
စုစုပေါင်း ငွေကျွေး သုံးရာပေးပါမယ်။ ဆရာကြီး
ချိုက်... သေချာလေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး"

သို့သော် ဆရာကြီးချိုက်က ခေါင်းမာစွာဖြင့်...

"အမတ်မင်း... ငွေကျွေး တစ်ထောင်ပဲပေး
ပေး... ကျွန်တော်မျိုးက ဘိုးဘွားပိုင်အလုပ်ကို
စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး"

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ လီကျစ် မှင်တက်
သွားပြီး

"ဆရာကြီးချိုက်... သေချာစဉ်းစားပါဦး။ ငွေကို
ဘယ်သူကများ ငြင်းမှာလဲ"

သားဖြစ်သူကို အိမ်ပေါ်မှနှင်ချထားရခါစဖြစ်၍
စိတ်အခြေအနေမကောင်းလှသော ဆရာကြီး
ချိုက်က...

"အမတ်မင်း... ကျွန်တော်မျိုးကို ဉာဏ်တုံး
တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်
မိသားစုက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကိုသဘောတူမှာ
မဟုတ်ပါဘူး"

နောက်ဆုံးတွင် လီကျစ်က မတတ်နိုင်တော့
သည့်အဆုံး...

"ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ မိသားစုဝင် ခြောက်
ယောက်ထဲက တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ
ကျွန်တော် ငှားမယ်... အဲဒါဆိုရင်ကော
အဆင်ပြေလား"

ဆရာကြီးချိုက်က မောက်မာသောအသံဖြင့်...

"ကျွန်တော်တို့ ခြောက်ယောက်ပေါင်းမှ မီးဖို
တစ်ဖိုစာ အလုပ်ဖြစ်တာပါ။

တစ်ယောက်ယောက်သာ လိုသွားရင် လုပ်ငန်း
လည်ပတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

ဤအိမ်ထောင်ဦးစီး၏ ခေါင်းမာလှသော
အပြုအမူကြောင့် လီကျစ်တစ်ယောက် အံ့ဩမှင်
တက်သွားကာ သက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိ
တော့သည်။
